

Szente Katalin : Ellik a tehén

Két jó barát, az egyik a Pisti, a másik a Józsi, a 70-es évek elején azzal töltötték a hétvégi szabad idejüket, hogy vonatozgattak. Könnyen tehettek, mert Pisti a vasút focicsapatának volt oszlopos tagja, ezért ingyenes utazásban részesült a vasúti igazolványa alapján. A Józsi pedig vele volt, ezért úgy gondolták, hogy ez a promóció rá is vonatkozik, és ez abban az időben nem okozott különösebb problémát a vasút életében. Ha valaki mégis kétségbe vonta ennek érvényességét, akkor Pisti megmentette azzal a helyzetet, hogy úgy mutatta be a vasúti közegnek, leginkább a kalauznak a Józsit, mint a titkárát. Első ránézésre ez a tény helytállóan bizonyult, mert az aktatáska látványa megalapozta ezt a kijelentést. Igaz, hogy az folyékony kenyérral volt rendszerint kibéelve, üveges kiszerezésben, amelyekkel erős hasonlatosságot mutattak, abból a szempontból, hogy nyaktól felfelé mindkettő üres. Azt a nézetet vallották, hogy inkább legyen sörhasuk, mint vízfejük, viszont a sör lassan butít, de ők ráérnek. Ezt az ideológiát nem feltételezte róluk senki, sőt azt sem, hogy egyáltalán ilyen van nekik. A külalakra mindig nagy gondot fordítottak, Pisti inkább a sportos stílust kedvelte, Józsi a casualt részesítette előnyben, hiszen egy fontos ember titkárának tartani kellett a színvonalat ebben a tekintetben is. Ennek magyar megfelelője a hétköznapi öltözet, melyben jól megfér egymás mellett a farmer, inggel és zakóval, informális üzleti megbeszélések, délutáni bulik kényelmes viseletek. Ez is hozzá tartozott az imázsuk kialakításához, hiszen ez másokban a róluk vetített képet tükrözte. Szabadidejük nagy részét a vasúttársaság kötelekeiben töltötték, vagy azon az állomáson, illetve abban a faluban ahol éppen le sikerült szállni, ezért ez egy meghatározó szempont volt a hitelességük érdekében.

Az egyik szombati nap is a szabadidő ilyenét hasznos eltöltésére irányult, különösebb úti cél nélkül, mint ahogy ez a legtöbb esetben lenni szokott. Csak felszálltak a vonatra, épp amelyik beérkezett, teljesen mindegy, hogy az merre ment. Sok variáció nem volt, nem lehetett belekeveredni az információk halmazába, mint majom a nokedlibe, hiszen csak két vonal funkcionált a városi állomáson. Az útirány arról volt felismerhető, hogy éppen melyik vágányon állt a vonat és merre felé nézett a mozdony eleje. Számukra ezek jelentéktelen momentumok voltak a lehetőségek palettáján, hiszen az utazások a kalandok reményében történtek. Valószínűsítették, hogy ismét előadódhat valami olyan eset, ami más, normális emberekkel nem történik meg. Akkor is ilyen gondolatokkal szálltak fel a vonatra, és úgy tűnt, hogy megint be igazoldódott ez a teória, hiszen meghallották, hogy az egyik faluban bál lesz. Több sem kellett nekik, le is szálltak az ominózus falu állomásán. Ahogy ballagtak be a faluba úgy toronyiránt, mert minden tisztességes faluban a templom, a kocsmá és a bolt képezi a Bermuda-háromszöget. A falu lakosságának a többsége ott tűnt el rendszeresen, hogy aztán néha fel is bukkanjanak, úgy, mint a piros kereszt gőmbölyű üveg a tengerből, amin a tag kissé viharvert állapotban leledzik. Ezeket a mozgásokat rögzítették a humán térfigyelő rendszerek, ültek a vénasszonyok a padon, akik egyben a falu információs központját is alkotják, azt is tudják, ami még meg sem történt. Mielőtt ebbe a centrumba értek volna, az utca közepén az egyik ház előtt egy néni kétségeesen kiabált, hogy doktor úr, doktor úr, nagy baj van, ellik a Riska. De a házból senki nem jött ki erre a nagy jajveszékésre sem, pedig a néni nem fogta vissza magát. Következtetni lehetett ebből, hogy valószínű a tulajdonos nem tartózkodott otthon. Pisti azonnal a néni segítségére sietett, mint egy békebeli úttörő, aki a tizenkét pont szerint éli az életét. Szólt neki, hogy ne féljen, rendben lesz minden, hiszen itt van a barátja is, aki állatorvos és a tehenek elletésének a specialistája. Ő nagyon megörült ennek az égből pottyant segítségnek, mintha csak az istenek hallgatták volna meg imáját és azonnali intézkedést fogantatosítottak az ügyében, vetette is keresztet szorgalmasan. Mikor meghallotta ezt a Józsi, kicsit sem nézett hülyén ki a fejéből, de nagy megerőltetést ez nem okozott neki, hiszen csak az alapállapotot turbózta fel kissé. Ezt a megtisztelő titulust még nem hallotta önmagáról, de Pisti halkán mondta neki, hogy amekkora paraszt, ez a helyzet a legkisebb mértékben sem fog neki gondot okozni. Józsi helyeselt is, hiszen nekik is voltak teheneik és már több ellési folyamatot végignézt, sőt segédkezett is egypár esetben. Ennek öröme azonnal elöntötte a buzgalom és rögvést beleélte magát az új titulusába, átvette a dolgok felett az irányítást. Tudományos kérdéseket tett fel a folyamatot illetően, hogy milyen stádiumban van a tehén az ellés területén, miközben már oda is értek a tett színhelyére, az istállóba. Itt valóban otthonosan érezte magát, mindjárt utasításokat osztogatott a háziaknak, akik már erős sopánkodásnak indultak. Azonnal hozatott forró vizet, kesztyűt, kötelet, tiszta rongyot és némi sót. Pisti az asszisztens szerepét vette át, ő pálinkát kért fertőtlenítés szempontjából, de azt a saját torkuk tisztítására fordították, amit a gazdák természetesnek tekintettek. Józsi közben szakszerűen megközelítette a tehenet és az asszisztencia segédletével kezdetét vette a procedura, megmosta a kezét, felhúzta a kesztyűt és benyúlt a szülőcsatornába, ahol a borjú első lábait meg is tudta fogni. Óvatosan, de erősen rákötötte a kötelet és húzni kezdte kifelé a kis állatot. Ezt a műveletet siker koronázta, mert minden komplikáció nélkül világra jött a kisborjú. Nagy ováció fogadta az eseményt, a háziak öröm ujjongása töltötte be az istállót, ismét előkerültek a pálinkás poharak, mert áldomást kellett inni erre a sikeres akcióra. Józsi fontossága teljes tudtában esetelte a dolgok lefolytatását, mintha gyakorlati oktatást tartott volna kezdő medikusoknak. Pisti adogatta a kezébe a kért eszközöket, mint ahogy egy asszisztens munkájához ez szervesen hozzátartozik. Aztán szénával ledörgölte a borjút, áttörölte ronggyal, majd a sóval is, hogy azt az anyja lenyalja róla, ezáltal elfogadja, és azonnal táplálni kezdje, mihelyt

az újszülött lábra áll. Ez most is így történt, minden ment a maga útján szépen, ahogy az egy tehén ellésénél normál esetben történik.

A háziak azt sem tudták hogyan hálálják meg ezt a sikeresen lefolytatott műveletet, nagy hálálkodások kíséretében be kellett menniük a konyhába, ahol eléjük tettek sonkát, kolbászt, és szünni nem akaró buzgalommal öntögették a pálinkát. Miután ilyen jól ellátták őket a gazdák, ők búcsúzkodni kezdtek, mielőtt még váratlan fordulatként elő nem kerül az állatorvos. A néni ráadásként adott nekik háromszáz forintot, és az Isten áldása alá helyezte őket. Rohantak is kifelé a faluból, mielőtt kiderül, hogy köszönő viszonyban sincsenek ezzel a szakmával. Az viszont jól eső érzéssel töltötte el mindkettőt, hogy segíteni tudtak, még akkor is, ha csak az adott helyzetbe ugrottak bele meggondolatlanul. Az önbizalom, a tenni akarás és egy jó adag szerencse, amivel sikerre vitték ezt az eseményt, őket is kiségtette ebből a visszás helyzetből.

